

Bekeer U!

Ria Grommen

1 Samenvattend overzicht van het artikel

Niemand wordt vandaag nog afgedreigd met de 'eeuwige verdoemenis', toch blijft de evangelische oproep 'Bekeer U' een opdracht: plus est en vous! Bij het woord 'bekering' kan je denken aan een spraakmakende ommekeer (Paulus, ...) die, ook als zij niet bruusk maar langzaam is, toch ingrijpend is. De aanleiding ertoe kan heel divers zijn: er is een onvoldaanheid tegenover de huidige levenssituatie. Je beseft dat je iets anders van je leven moet maken. Je dit bewust worden maakt een bijzondere levenskracht in je wakker. Bij overactiviteit kan er verlangen te groeien naar stilte en rust. Het is alsof je innerlijke GPS je aanstuurt op 'ommekeer' en je duidelijk maakt dat bv. de consumptie vergroten nog meer onheil brengt voor onze samenleving. Bekering is volgens de Bijbel ook altijd terugkeren naar God. Niet dat God de leiding over je leven overneemt, je blijft zelf vrij je keuzes maken. Maar Hij spreekt je aan om 'de schoonste versie' van jezelf te worden als beeld van Hem. Zoals Hij Abraham vroeg weg te trekken naar zijn diepste zelf. Vanuit de verbinding met God die in onze Westerse wereld lijkt ondergesneeuwd, opnieuw God in het middelpunt van ons kleven plaatsen en van daaruit de medemens tot zijn recht laten komen. Echt geloven is – op individueel én op kerkelijk-sociaal vlak- de mis-leidingen en de ver-leidingen van deze wereld ontmaskeren. Bekering is dan ook bij uitstek een Godsgeschenk. Zoals bij de 'verloren zoon' uit de Bijbel. Zijn Vader staat op de uitkijk om de armoede in zijn hart waarvan hij zich bewust werd, tegemoet te komen. Bekering is een gratis-aanbod van God: het is ingaan op zijn aan ons aangeboden bekeringsliefde die onze beperktheid en kwetsbaarheid wil opheffen. In gebeurtenissen en ontmoetingen zien we 'tekenen' van een God die ons in onszelf aanspreekt tot bekering. Dit kan een vrij plots inzicht zijn, het kan een sluimerend kloppen aan ons hart zijn. Pauls drukt het zo uit: "Bekleed u met de nieuwe mens" die zich vernieuwt naar het beeld van zijn Schepper. De stilte ingaan (in veel vormen) is een voorwaarde ertoe om los te komen van het zichzelf belangrijk vinden om 'arm van geest' te worden en Gods liefde in alles te laten overvloeien (Hildegard van Bingen). Verwondering is een essentiële voorwaarde ertoe. Bekering vraagt ook een zorgzame aandacht voor alles wat op je pad komt. Ouderen kunnen daarin 'meester' zijn. Maar die zorgzame aandacht vraagt dat we door bekering ons over eigen moeilijkheden, beperkingen en frustraties heen kunnen plaatsen. Dankbaarheid is ook een kenmerk van bekering. Ze focust niet op eigen prestaties, maar op **ontvankelijkheid**. En dit alles - bekering door stilte, verwondering, zorgzame aandacht én dankbaarheid - omdat wij geloven dat het Rijk Gods dat ons is toegezegd. nabij is...

Met opmerkingen [M1]:

2 Methodische suggesties

* Het thema sluit aan bij de veertigdaagse vastentijd waar in we zijn. Maar het is veel ruimer dan 'materieel vasten'. Het gaat om de vraag of onze 'levensoriëntering' op het juiste spoor zit. De besprekingsvragen gaan in die zin.

Toch is o.e. ook eventueel op zoek te gaan naar de kern van wat de bedoeling van 'vasten', kan zijn. We kunnen het toch niet houden bij het blijven herhalen van de vroegere kinderlijke snoeppraktijken (alles in een blikken doos opsparen om dan de zondag op te eten)... Alsof er alleen daarover werd gesproken. En zelfs dat was zinvol, want ook kinderen moesten leren de 'onmiddellijke behoeftebevrediging' op te geven en enkele dagen uit te stellen. Iets wat vandaag de dag onbestaande is. Sinterklaas komt al voor Allerheiligen en de Kerstman verdringt Sinterklaas, want wachten tot Kerstmis zit er niet in...

* Er werd -ook vroeger- wel degelijk aangestuurd op meer gebedstijd, op bijwonen van de mis op weekdays, op soberheid op woensdag en vrijdag, o.m. door vleesderving, meeleven en delen met mensen die minder hebben. De bedoeling – als we de vroegere praktijken niet ridiculiseren- lag ook duidelijk op eigen bekering, meer aandacht voor stilte en gebed, soberheid in eigen consumptie om 'broederlijk' te delen. Voor mezelf vat ik het zo samen "Meer aandacht voor God, soberheid in eten en drinken en tijdsgebruik, om tot diepgang te komen, God op het spoor te komen en verbonden met anderen samen levengevende vooruitgang te creëren."

* Het is belangrijk om vandaag de dag op zoek te gaan *naar nieuwe, hedendaagse vormen* van 'soberheid' en 'vasten'. Je kan het in je groep eens proberen. Stel b.v. de vraag: "Noem eens drie vormen van soberheid en bekering die typisch zijn voor onze tijd en die echt een inspanning kosten." Je kan iedereen in een moment van stilte ze voor zichzelf laten noteren om ze dan uit te wisselen met elkaar en er eventueel nog even verder over te spreken.

* Een andere mogelijke besprekingsvraag kan deze zijn. "Er wordt meestal negatief gesproken over het derven van snoep, luxespijzen, tv-programma's, enz... Dat zou uit de tijd zijn. Maar zou het ook niet kunnen dat het verwerpen van deze praktijken juist illustreert hoe verslaafd wij zijn aan vaste gewoonten? En hoe pijnlijk het is om er wat los van te komen en 'andere zaken' in het vizier te krijgen en er ons voor in te zetten?"

3 Een verhaal van iemand die op de weg naar Santiago de Compostella 'zijn' steen achterlaat bij het ijszeren Kruis.

Mensen die maandenlang op tocht gaan naar Santiago de Compostella hebben vaak de bedoeling hun leven te overschouwen, een balans ervan op te maken, te breken met een verleden dat hen kwelt en een nieuwe toekomst te beginnen.

Voor christenen breekt elk jaar een bekeringsperiode aan de 'veertigdagentijd' met uitzicht op Pasen.

Je vindt het getuigenis op:

[Cruz de Ferro, hoogte- of dieptepunt? - Catharijne verhalen](#)

Cruz de Ferro is dé plaats waar iedere pelgrim een steen, keitje of iets anders achterlaat op de pelgrimstocht (de Camino) naar Compostella. Hoe het ooit begonnen is weet niemand. In de loop der eeuwen ontstond hier deze machtige steenhoop die nog steeds

groeit. Stenen uit de directe omgeving en uit verre landen, meegenomen van thuis. Alles door en op elkaar. Op de top een lange boomstam met een kruis erop. Een 'ijzeren kruis', het 'Cruz de Ferro'.

Mijn steen

De staan achterlaten bij het Crus de Fer' is symbool van een last van zich afwerpen. Zo'n last kan bestaan uit psychische en mentale frustraties, persoonlijke eigenaardigheden ...

'Frustraties en onverwerkt verdriet'; deze woorden staan op de platte achterkant van mijn steen die ik de hele weg in mijn stuurtaas heb meegesjouwd. Een paar maanden geleden heb ik voor mezelf de diepere betekenis van deze woorden proberen te formuleren en zo op papier gezet: 'Jaren geleden zag ik Cruz de Ferro als de ultieme bevrijding van de last die tijdens een zware periode als directeur op mijn schouders beland was. Met name ook een 'bevrijding' van enkele mensen die mijn leven op naargeestige wijze beïnvloed hadden, mijn carrière bewust, planmatig zelfs, gebroken hadden. Dat was twintig jaar geleden. Hoe zou alles gelopen zijn als... daar zul je nooit meer een antwoord op kunnen krijgen. De littekens zijn er nog steeds. Maar wat moet ik er nu nog mee? Wát moet ik nu van me afgooien? Er zijn wel belangrijker zaken. Mijn obsessieve perfectionisme bijvoorbeeld... dat zou best wel eens een onsje minder kunnen.

Op Cruz de Ferro werp ik mijn 'frustraties en verdriet' uit die donkere arbeidsperiode van me af. Maar dat niet alleen. Ik hoop dat de Camino ook zal leiden tot een bijsturing van mijn leven. Dat ik de inspiratie mag opdoen om de rest van mijn levensdagen relaxter en toegankelijker vorm te geven.' Ik ben nu écht klaar met mijn verleden. Ik ervaar het als een ingrijpend moment om die steen met het zwaartepunt van mijn leven hier achter te laten om voor altijd deel uit te blijven maken van dit mondiale, collectieve monument. Ik heb even het gevoel dat mijn pelgrimstocht hiermee al voor een deel geslaagd en afgerond is. Vreemd, we moeten nog zo'n eind verder...

4 Gebedsmoment

4. 1 Beluister het lied Bekleed u met de nieuwe mens (Z.J.527)

Te beluisteren op [ZJ 527 Bekleed u met de nieuwe mens](#)

Bekleed u met de nieuwe mens
en houd u naar de Heer gewend,
maak u gereed en blaak van vuur,
verwacht zijn uur.

En ga niet toornig in de nacht,
maar laat de vrede als een wacht
uw slaap verlichten, in uw droom
gaan eng'len om.

Leg daarom alle leugen af,
al wat bederft is voor het graf,
maar doe van die is opgestaan,
de waarheid aan.

O broeders, zusters van de Heer
geef aan de boze plaats noch eer,
maar arbeid liever voor het brood
en deel in nood.

Wij zijn elkanders hart en hand
op weg naar het beloofde land;
verdraag en steun de zwakken
maar, vergeef elkaar.

Hebt gij niet van die nacht gehoord
dat God zal richten met zijn Woord,
zo doe dan heden aan de tijd
gerechtigheid

4.2 Uitnodiging tot bekering (Mk. 10) Binnengaan in het koninkrijk van God

¹⁷Toen Jezus zijn weg vervolgde, kwam er iemand naar hem toe die voor hem op zijn knieën viel en vroeg: 'Goede meester, wat moet ik doen om deel te krijgen aan het eeuwige leven?' ¹⁸Jezus antwoordde: 'Waarom noemt u mij goed? Niemand is goed, behalve God. ¹⁹U kent de geboden: pleeg geen moord, pleeg geen overspel, steel niet, leg geen vals getuigenis af, bedrieg niemand, toon eerbied voor uw vader en uw moeder.' ²⁰Toen zei de man: 'Meester, sinds mijn jeugd heb ik me daaraan gehouden.' ²¹Jezus keek hem liefdevol aan en zei tegen hem: 'Eén ding ontbreekt u: ga naar huis, verkoop alles wat u hebt en geef het geld aan de armen, dan zult u een schat in de hemel bezitten; kom dan terug en volg mij.' ²²Maar de man werd somber toen hij dit hoorde en ging terneergeslagen weg; hij had namelijk veel bezittingen. ²³Jezus keek de kring rond en zei tegen zijn leerlingen: 'Wat is het moeilijk voor rijken om het koninkrijk van God binnen te gaan.' ²⁴De leerlingen schrokken van zijn woorden. Maar Jezus zei nog eens uitdrukkelijk: 'Kinderen, wat is het moeilijk om het koninkrijk van God binnen te gaan: ²⁵het is gemakkelijker voor een kameel om door het oog van een naald te gaan dan voor een rijke om het koninkrijk van God binnen te gaan.' ²⁶Nu waren ze nog meer ontzet, en ze zeiden tegen elkaar: 'Wie kan er dan nog gered worden?' ²⁷Jezus keek hen aan en zei: 'Bij mensen is dat onmogelijk, maar niet bij God, want bij God is alles mogelijk.'

Daarna kan je even stil worden rond de gedachte: “Hoewel Jezus hem liefdevol aankeek, toch kon de rijke man de stap niet zetten waartoe Jezus hem uitnodigde.”

Voorbeden – vooraf afspreken wie voorbidt – wat stilte tussenin -

Laat ons bidden om al wat nodig is voor een ware bekering van hart en hand.

Om profeten bidden we, om wijze mensen die ons inzicht geven
in wat werkelijk heilzaam is voor onszelf

Om creativiteit bidden we, om fantasie en speelsheid van geest,
waardoor we op het spoor komen van nieuwe, andere wegen
naar vrede en gerechtigheid wereldwijd.

Om stilte bidden wij en een luisterend oor voor de noodkreten van hen
die het slachtoffer zijn van de heersende systemen in onze wereld.

Om verwondering bidden wij en een opmerkzame geest voor het nieuwe dat
zich aandient en voor alles wat ons kan verheffen en verdiepen.

Om zorgzame aandacht bidden wij voor allen die onder onze blik komen
en uitzien naar een bemoedigend woord of een positieve ondersteuning.

Voor dankbaarheid bidden wij, tegen de vanzelfsprekendheid in waarmee we
vaak leven, omdat alles van waarde dat ons geschonken is.

Om doorzetters bidden we, om mensen die met voortvarendheid
doodlopende wegen durven te verlaten
en nieuwe wegen inslaan naar een betere toekomst.

Slotgebed (samen)

Goede en scheppende God,
U wilt de mensen op aarde leiden naar hun geluk.
Keer ons hart naar uw plannen,
dan zal ons handelen zich ten goede keren.
Dat vragen wij U omwille van Jezus,
die in alles uw wil heeft gedaan. Amen.

Aan- en opmerkingen aan guido.debonnet@skynet.be